

Děti z Ingleside

Přes den si Blytheovy děti rády hrály v bujném, měkkém zelení a přítmi javorového hájku mezi Ingleside a rybníkem, ale pro večerní radovánky nebylo lepšího místa než údolíčko za javorovým hájkem. Bylo pro ně jako kouzelné, pohádkové království. Jednou se děti dívaly z podkrovních oken v Ingleside do mlhy po letní bouři a všimly si, že nad jejich milovaným místem se klene velkolepá duha. Na jednom konci vycházela přímo z místa, kde se růžek rybníku potkával s dolním koncem údolí.

„Budeme mu říkat Duhové údolí,“ navrhl Walter nadšeně, a od té doby se tomu místu jinak neřeklo.

Mimo Duhové údolí třeba zuřil divoký vítr, ale tady vždycky foukal jen jemně. Tu a tam se přes smrkové kořeny s polštářky mechu vinuly úzké cestičky. Po celém údolí byly mezi tmavými smrkami roztroušené plané třešně, v květu celé bílé. Od Glenu sem tekla potok s jantarovou vodou. Vesnice odsud byla dost daleko, jen na horním konci údolí stál pobořený opuštěný domek, kterému se říkalo starý dům po Baileyových. Mnoho let tu nikdo nebydlel, kolem se táhla jen trávou porostlá zídka a za ní ležela prastará zahrada, kde inglesideské děti hledaly fialky, sedmikrásy a narcisy, které pořád ještě kvetly. Po zbytek roku byla zahrada zarostlá kmínem, který se v měsíčním svitu letních nocí pohupoval a vzdouval jako stříbrné moře.

Na jihu se rozkládalo jezírko a za ním se do dálky táhly nafialovělé lesy, jen na vysokém kopci osaměle stála stará šedivá usedlost a shlížela na údolí a přístav. Přestože Duhové údolí nebylo zase tak daleko

od vesnice, působilo docela divoce a osamoceně, a to se inglesideským dětem velmi líbilo.

V údolí se nacházelo mnoho pěkných, vstřícných proláklek a ta největší z nich byla jejich oblíbeným útočištěm. Právě tady se ten večer děti sešly. Rostly tu mladé smrčky a uprostřed byl malý travnatý palouček, kolem nějž protékal potok. U potoka rostla stříbrná bříza, mladý, neuvěřitelně rovný stromek, který Walter pojmenoval Bílá dáma. Rostly tu také Zamilované stromy, jak Walter nazval smrk a javor, které rostly tak těsně u sebe, že se jejich větve nerozlučně propletly. Jem na Zamilované stromy pověsil rolničky, které dostal od glenského kováře, a při každém poryvu větru se tak ozvalo kouzelné zacínání.

„To je taková krása, že jsme zpátky!“ řekla Nan. „Nikde v Avonlea není tak hezky jako v Duhovém údolí.“

Ale po pravdě měly děti rády všechna místa v Avonlea. Návštěva v Zeleném domě pro ně byla vždycky velká vzácnost. Teta Marilla na ně byla moc hodná, stejně jako paní Ráchel Lyndeová, která trávila podzim života háčkováním deček, prý „na věno“, až se Anniny dcery jednou budou vdávat. Bylo tu taky s kým si hrát – děti „strejdy“ Davyho a taky děti „tety“ Diany. Inglesideská drobotina znala všechna místa, která jejich matka kolem Zeleného domu tak milovala, když byla malá – dlouhou Alej milenců, celou růžovou, když kvetly plané růže, vždycky upravený dvorek s vrbami a topoly, Rusalčinu bystřinu, čirou a překrásnou, Křišťálové jezírko a Vrbový ráj. Dvojčata bydlela v pokoji po matce a teta Marilla k nim večer chodila, když si myslela, že spí, a kochala se jimi. Ale všichni věděli, že nejraději má Jema.

Jem měl právě teď plné ruce práce, opékal několik malých pstruhů, které před chvílí chytil v jezírku. Místo plotny měl kruh červených kamenů, mezi nimi hořel

Jemu